

ся увѣрава на когото срѣщне; нѣ чини ми ся че васъ ва не срѣщамъ за пръвѣ пѣтъ. — Азъ съмь единъ пълководецъ, непознавающъ ни одного отъ фамилія-та си; отхраненъ съмь въ Калабрѣ отъ единъ рыбаръ, кого-то мыслѣхъ за баща. Като станяхъ на шестнадесять години, рыбаръ-тъ ми яви че не ми е родителъ. Слѣдъ нѣколко врѣме, единъ человекъ облеченъ въ чърно донесе ми едно писмо. Отворихъ го. То бѣше отъ майка ми, която не познавахъ, и която не бѣхъ видѣлъ освѣнъ на сѣнь, и не бѣхъ разумѣлъ освѣнъ че бѣше добросърдечна, нежна и хубава като васъ! Писмо-то ми научи, безъ да ми яви нѣкакво име, че бѣхъ отъ благородна фамилія, и че майка ми была много злощастна. Бѣдна майка!

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ.

Добрій Дженаро!

ДЖЕНАРО.

Огъ този день, азъ прѣдпріехъ да пѣтешествувамъ въ качество на войникъ; понеже като помислихъ че съмь отъ знатна фамилія, поискахъ и азъ самъ да ся упознаѣ съ юначество. Изходихъ тѣй цѣлѣ Италіѣ. И на края на всѣкы мѣсець, гдѣ-то и да бѣхъ получвахъ се по едно писмо отъ майка си всегда съ сѣщій бързоходець. Той ми прѣдава писмо-то, зема отговоръ отъ мене и си отива; нѣ нити той мене говори, нити азъ нему; понеже е глухъ и нѣмъ.

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ.

И тѣй, ты незнаешъ нищо за фамилія-та си.